

Mardrömmen som blev till verklighet

Av Felicia Henriksson

Ibland kommer jag att tänka på den där hemska söndagen för ett år sedan. Jag kan nästan känna den fräna lukten av ren sprit blandat med spyor. Tankarna gör mig med ens illa till mods och jag måste ta ett par djupa andetag för att komma in i andra tankebanor. Men det som hände är en erfarenhet i sig. Jag fick upp ögonen för verkligheten. Den verklighet vi lever i. Fast på Agnes bekostnad. Såhär i efterhand ångrar jag så fruktansvärt mycket att jag lämnade min dotter ensam hemma över helgen. Hur dum får man vara egentligen? Ängestens demoner hugger mig i ryggen och vrider om i magen.

Hon som alltid varit så klok och förständig betedde sig som en oansvarig naiv ungdom. Jag trodde det var sådant som hände andras barn. Inte min dotter, inte Agnes. Nej, det kunde jag aldrig i min vildaste fantasi tänka mig. Men det är väl att vara naiv själv, om jag tänker efter. Jag har väl varit minst lika oansvarig och naiv. Jag har inget att försvara mig med.

Regnet öser ner. Det riktigt piskar mot rutan, kalla mörka regndroppar. Vindrutetorkarna jobbar febrilt för att få bort de floder av vatten som samlats på glaset, men vad hjälper det i det här vädret? Jag biter mig i läppen för att koncentrera mig på var jag kör. Den mörka asfalterade motorvägen blir allt blötare och man kan inte se mer än 10 meter framför sig. Svarta moln tränger på himlen, jag huttrar och kollar på klockan. Halv fem. Jag kommer bli försenad. Jag drar upp mobilen ur fickan för att ringa Agnes och tala om att jag kommer bli sen med tanke på det grymma vädret. Jag blickar in i den mörka skogen och trycker den kalla mobilen mot örat. Det är nästan lite kusligt och jag vänder blicken mot vägen igen. Signalerna i telefonen börjar tuta. Långsamma och retsamma är dem, nästan hånfulla. De fortsätter. Lika hånfulla om inte mer nu. Rädslan överrumplar mig, jag känner hur paniken stiger i kroppen. Vi hade ju talats vid senast imorse. Jag stirrar rakt fram, tar ett djupt andetag och förklarar för mig själv att det inte är någon fara. Tänk om det hänt någonting? Hon brukar ju alltid svara när man ringer. Jag trummar nervöst med fingrarna på ratten och sätter på Lugna favoriter för att inte bryta ihop totalt. Herregud, vilket nervvrak jag är. Minsta spänning och jag går i taket. Jag känner hur pulsen går på högvarv och trycker panikslaget på ring igen. Med en klump stor som en tegelsten i halsen blir det svårt att andas normalt. Nu kommer signalerna. Det tomma meningslösa tutandet rakt ut i tomma intet. Hånfulla även nu. Din oansvariga kvinna, må din själ brinna i helvetets eldar.

I huvudet spelas olika skräckscenarium upp. Kallsvetten får tröjan att klibba på ryggen. Sansa dig nu för guds skull. Jag försöker att komma på anledningar till varför hon inte svarar. Kanske är hon hos någon kompis, eller så kan hon ju rent av vara hos Liam. Hon kanske är ute och springer i spåret, gör ännu ett försök att slå personligt rekord. Hon måste vara i topptrim till SM i Trollhättan om några veckor. Men i det här vädret? Nog är hon målmedveten, men jag kan inte tänka mig att hon tränar i ösregn varvat med storm? Mitt i denna villervalla av tankar är jag framme vid avfarten in till området där vårt radhus ligger beläget. Jag får kalla kårar när jag får syn på huset. Om jag var panikslagen tidigare är det ingenting jämfört med nu. Inte bättre blir det när jag ser att huset är nedsläckt. Jag kör in på uppfarten. Med en klump som sväller i halsen och ångestens demoner som går loss i magen på mig, öppnar jag bildörren. Med stela steg går jag mot huset. Skakande letar jag genom väskan efter husnyckeln. Kölden biter i mina bara kinder och jag är redan våt av regnet. Tillslut hittar jag den, jag tar ett djupt andetag och trycker in nyckeln i låset. Så, nu är det öppet. Hallen står ensam och nedsläckt. Jag betraktar min orörliga skugga ett ögonblick, men trycker sedan på lysknappen. Rummet fylls med ljus och värme. Men inte ett ljus som gör att man fylls med lugn. Ett ljus som fyller mig med fruktan. Jag känner en lukt och börjar vandra in i huset, utan en tanke på att ta av mig vare sig skor eller jacka. Lukten kommer smygande när jag går in i köket. Tillslut stannar jag upp för att känna vad det är för något. Sprit. Bekräftelsen blir som ett knivhugg

i ryggen när jag sedan ser henne på vardagsrumsgolvet. Jag blir förlamad i varje muskel i hela kroppen. Spritflaskor, ölburkar och vinboxar trängs på glasbordet och spyorna flyter ihop i varandra på parketten. Stanken är så frän att den skulle kunna fräta sönder väggarna. Soffan som i fredags var vit har fått flera nya nyanser. Varför står jag bara här? Det är ju min dotter som ligger där, medvetslös. För en sekund vet jag inte vad jag ska göra. Det är kortslutning. Hjärnan vägrar samarbeta med resten av kroppen. Hon ligger där, vit som ett lakan i ansiktet. Hennes ögon är grumliga och hennes mun är bara som ett sträck under näsan. När min hjärna äntligen förstått vad det är som hänt springer jag fram till min dotter som ligger drogad på vardagsrumsgolvet.

- Agnes?! Hör du mig? Hon är lika frånvarande som om hon inte vore där. Svettig grabbar jag tag i mobiltelefonen och slår skakigt in numret som jag inte trodde jag skulle behöva ringa. Efter några sekunder pratar jag med en person som jag inte vill prata med, jag pratar med personen om något som jag helst av allt vill slippa. Men värst av allt, jag sitter här med min dotter som är i ett tillstånd som jag hellre dör än upplever och ser med mina egna ögon.

Efter ett tag stormar två män in i huset och in i vardagsrummet, bärande på en bår. Jag står bara där och ser på. Det är som en mardröm, jag nyper mig i armen. Jag drömmer inte, det är på riktigt. Det händer här och nu och det är mitt fel. Tårarna rinner som kranar och i kroppen uppstår det kaos. Nu bär de in min lilla flicka i ambulansen. Hjälplos ligger hon insvept i röda filtar. Hennes blick är tom och frånvarande, jag undrar om det ens finns en själ i kroppen på henne. Hur länge har hon behövt ligga där ensam i mörkret? En av ambulanspersonalen säger något till mig, men som jag inte hör. Jag nickar åt något som jag tror är en fråga. Dörren stängs. Jag sätter mig ner mitt på hallgolvet. Jag gråter och gråter. Hur kan jag göra så här? Lämna henne ensam hemma en helg. Det är som att släppa iväg en hundvalp ensam över motorvägen. Jag vågar inte tänka på vad som kan hända med Agnes nu. Varje cell i kroppen fylls av ångest och rädsla. När jag samlat ihop mitt trasiga sinne och tagit mitt förnuft till fånga, sätter jag mig i den kalla bilen för att köra till sjukhuset. Med rödsprängda ögon och mascaran snäckformad på kinderna stormar jag in på sjukhuset likt en ångvält. Jag känner allas blickar bränna i ryggen men skakar av mig dem. Jag får syn på Agnes genom en öppen dörr. Jag kliver försiktigt in i det lilla vita rummet med svansen mellan benen. Jag skäms något förskräckligt. Jag hatar mig själv som ingen annan kan göra. Där ligger hon, min lilla flicka. Jag får syn på slangen som är kopplad till henne och apparaten som håller koll på hennes hjärta. Jag försöker svälja bort alla känslorna. En stol med grön sits står i ena hörnet av rummet. Det är som att den bjuder mig att sitta. Efter en stund kommer en sjuksköterska in. Hon har mörkt långt hår och mörka ögon. Hon ler varmt emot mig. Jag är inte värd det där leendet! har jag lust att säga, men gör det inte.

- Hej, säger sköterskan.

- Hej, säger jag tyst och tittar ner på mina händer som ligger spända i knät.

- Hon kommer att klara det här, det är så att hon blivit förgiftad av alkohol.

Jag andas ut. En våg av lättnad sköljer över mig och jag tittar upp på sköterskan igen.

- Tack och lov, tack så mycket för att ni tar hand om henne! Jag vet inte vad som flyger i mig, men jag omfamnar den mörka kvinnan. Det känns bra att göra det. Men jag kommer aldrig kunna förlåta mig själv för det här. Aldrig någonsin. Det är jag som är boven i all denna dramatik.